

Jordi Chueca i Abancó President d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals de Terrassa

Jordi Chueca, al bar dels Amics de les Arts, un dels punts de trobada més coneguts a la ciutat, ple de pintures d'artistes reconeguts a les parets ■ ANDREU PUIG

Un nervi polifacètic
Expert en jardineria, fotògraf, amateur, amant dels viatges i apassionat del teatre i la cultura en general, el també cap del Servei de Gestió de l'Espai Públic de l'Ajuntament de Terrassa entoma als 56 anys la presidència de l'entitat per fer-hi una petita sacsejada i renovar-la. L'entrevista sencera, a www.el-puntavui.cat.

“Entitats contraculturals i reaccionàries hem d'existir”

SOCIS • “Hem perdut una quarta part de la nostra massa social en sis anys; ens hem quedat en 500 associats i això es nota” **OBERTURA** • “Si ens obríssim als barris ja faríem molt. Som una entitat que va néixer al centre de la ciutat quan era més petita i ara té 215.000 habitants” **TERRASSA** • “La sensació és que hi ha un caldo cultural excepcional”

Jordi Alemany
TERRASSA

Jordi Chueca aterra a la presidència d'una entitat històrica, i ho fa amb modèstia, perquè diu que no és una persona significada en la cultura terrassenca, fet que no li impedeix garantir que hi haurà canvis.

Què signifiquen els Amics de les Arts per a Terrassa?

És un nucli de cultura que neix de la fusió de dues entitats, els Amics de les Arts i Joventuts Musicals, i que engloba diverses vocalies com molts ateneus nascuts a Catalunya. De pintors, teatre, arts plàstiques, literatura, fotografia, jazz... Tenim el Cor Montserrat, que enguany fa 50 anys... És un conglomerat d'arts diferents que neix al voltant d'aquesta seu al centre de la ciutat a finals dels anys vint, que ha viscut vicissituds diverses i en paral·lel a la cultura del país.

I en quin moment es troba?

En un de replantejament en molts aspectes, sobretot perquè el canvi en la societat és radical i molt més en el món de les arts. La gent legalment té l'art molt a prop amb un telèfon, i la demanda de cultura és diferent, no ja respecte als anys vint, sinó respecte a fa deu anys. Tenim exposicions virtuals de museus, música a l'abast gratuïtament en diferents plataformes... I ens plantejarem com ens hem de reinventar per tenir futur. Tenim la sala d'exposicions més famosa de la ciutat; per exposar has de pagar, i costa perquè es compren menys quadres i escultures. I tenim un cor clàssic quan ara està de moda el gospel...

I això implica obrir-se físicament i mentalment?

No ho sé, però veiem coses clares. Tenim una de les fires del dibuix més antigues de Catalunya, però potser cal introduir-hi el món del còmic, de la fotografia digital, de la il·lustració, etc. No és fàcil; la mateixa entitat té dubtes sobre si mantenir la puresa o obrir-se. Amb el jazz tam-

bé passa igual, però no pots estar fent sempre *swing*. Es tracta de trobar l'equilibri i, a diferència d'entitats com el Minnyons, tenim una massa social envellida que fa pensar que d'aquí a 15 anys pot tenir dificultats de pervivència.

O no ho coneixen...

Mira, fem un picnic jazz que és l'única activitat de la ciutat que reuneix desenes de milers de persones. I ho fem nosaltres. I també una fira del dibuix al carrer que té seixanta anys... Però sí, hem d'obrir-nos a veure que necessiten els joves de nosaltres i què els podem oferir. I és que estem molt al límit que hi hagi una manipulació de la cultura per part de grans *lobbies* mundials que poden arribar a subministrar als telèfons el que els interessa en l'àmbit multimèdia. I les entitats reaccionàries, que vagin contra corrent i contraculturals hem d'existir i veure com atrapem els joves.

I com plantegen el futur?

L'entitat es manté pels asso-

ciats. Rep subvencions, però bàsicament es nodreix dels associats i ha notat molt la crisi. Hem perdut una quarta part de la nostra massa social en sis anys; ens hem quedat en 500 associats i escaig, i això es nota. Ara plantejarem noves formes d'associats, amb quotes i prestacions diferents per fer retornar els que han marxat per motius econòmics. Tampoc s'ha plantejat mai seriosament el patrocini privat i ho haurem de fer com fan homòlogues nostres a Barcelona, que amb petites

Estem molt al límit d'una manipulació de la cultura per part de grans 'lobbies' mundials

aportacions se senti reconfortat perquè contribueix a un bé comú com és la cultura. També hem de pensar a no ser només un punt de trobada d'artistes, sinó a ser un punt de formació de futurs artistes.

I pensar a obrir més l'entitat fora de Terrassa?

Si ens obríssim als barris de la ciutat ja faríem molt. Som una entitat que va néixer al centre de la ciutat quan era més petita i ara té 215.000 habitants i els Amics són poc coneguts. És un repte que tenim i potser hem d'anar a buscar massa social allà. I també és cert que amb la democràcia els ajuntaments han donat suport a la cultura i en alguns casos han sobrepassat i contraprogramat les entitats.

I com veu la cultura a Terrassa?

No m'he llegit en profunditat el Llibre Blanc de la Cultura i no sóc veu autoritzada, però la sensació és que hi ha un caldo cultural excepcional, i ho dic coneixent altres llocs com Manresa i Sabadell. ■